

hangen, maar dit door de hoofdbode te laten doen. Men prees de persoonlijke moed door De Zeeuw hierbij aan de dag gelegd. Anderzijds was er de kritiek van hen, die meenden dat hij zich niet tot deze installatie had mogen lenen, omdat hij onbedoeld daardoor toch tegenover de burgerij het optreden van de nieuwe burgemeester een zekere schijn van legitimiteit had gegeven. Voor De Zeeuw was beslissend dat hij hier een laatste kans kreeg in het openbaar te getuigen van zijn geloof in de democratie.

Het Politiek Convent, waarin elk van de grote partijen door twee man vertegenwoordigd was, stelde zich op het standpunt dat bestuurders zich niet in de nieuwe orde moesten laten inschakelen en gaf daarom het parool uit dat wethouders en burgemeesters na het elimineren van de gemeenteraden behoorden heen te gaan. Dit parool heeft bepaald niet algemeen instemming gevonden. Wat Rotterdam betreft hebben de wethouders zich eigenlijk wel overeenkomstig het parool van de politieke partijen gedragen. Zij hebben immers op de dag waarop de gemeenteraden op zij werden geschoven, ontslag gevraagd. Dit werd echter pas verleend toen de N.S.B.-burgemeester erin geslaagd was geestverwante opvolgers te vinden, die wel als wethouder werden betiteld, maar een positie innamen, die wezenlijk verschilde van die van de uit en door de raad gekozen wethouders.

Het ligt voor de hand dat men van de zijde van de bezetters de houding van De Zeeuw niet gewaardeerd heeft. Op grond van waarschuwingen, die hem bereikten, besloot hij in Oosterbeek onder te duiken. Na de slag om Arnhem, in 1944, verwisselde hij deze uitwijkplaats voor Ridderkerk, waar hij het einde van de oorlog heeft afgewacht.

Na de bevrijding kwam het vroegere college weer terug. Met ingang van 1 juni 1945 werd het vervangen door de Raad van Advies, waarvan ook de vroegere wethouders deel uitmaakten. Deze Raad van Advies werd op 9 november 1945 vervangen door de noodgemeenteraad en daarmee werd voor De Zeeuw de band met het gemeentebestuur definitief verbroken.

De Zeeuw heeft het als een bitter onrecht ervaren dat hij na de bevrijding niet in de Eerste Kamer is teruggekomen. Het koninklijk besluit inzake de tijdelijke Staten-Generaal aanvaardde als beginsel dat de leden van de Eerste en Tweede Kamer van voor de oorlog in dit romps-parlement, dat vooraf ging aan het noodparle-